

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΒΔΟΜΑΔΑΣ

Μιά φορά κι έναν καιρό ζούσαν σε μιά πολιτεία εξη αδελφάδες, που στην όμορφιά ήσαν ή μιά καλύτερη απ' την άλλη. Είχαν κι έναν αδελφό μικρό. "Όλες τους τον αγαπούσαν γιατί ήταν ο πιο μικρός και ο πιο καλός. Αυτός πάλι ένοιωθε λαχτάρα για τις αδελφές του, φέρνονταν σαν προστατής μεγάλος και ήτανε στήριγμα στη φαμίλια τους.

Φτωχοί καθώς ήσαν, ζούσαν απ' την εργασία τους. Μόνον ή μεγαλύτερη αδελφή ήταν τεμπέλα. Της άρεσαν ή βόλτες, να κάθεται στον ήλιο και πνιγότανε για συζήτησι. Πολυλογού και πεταχτή είχε ξεπλανέψει πολύν κόσμο με τα παιχνίδια της και τα καμώματά της.

Πολλοί, μιά πάρα πολλοί την αγαπούσαν και συνεπαρμένοι απ' τα πλανευτικά λόγια της, καταστραφήκανε, αφήνοντας τη δουλειά τους και τρέχοντας ξοπίσω της.

Η άλλες της αδελφές δέν την είχαν και τόσο σε υπόληψη, κ' ήσαν τὸ ἐνάντιο απ' αυτήν, δουλέφτρες. Στη δουλειά τους απ' τὸ πρωί μέχρι τὸ βράδυ, έβγαζαν τὸν κόπο τους και τὸν σώζευε ή μεγάλη με κάτι παληοπαρέες σαν κ' αυτήν.

"Όλοι σ' εκείνη την πολιτεία είχαν να πουν γι' αυτά τα κορίτσια που πέθαιναν στη δουλειά και για την προθυμία τους. Κι' ο αδελφός τους δουλευτής από τους πιο γερούς. Μά και ή δεύτερη αδελφή ήταν καλό κορίτσι κ' εδούλευε γερά, αλλά της άρεσε λιγάκι τὸ μαχμουρλίκι. "Ενοιωθε ένα γλυκό ἀποκάωμα ἀπάνω στη δουλειά, μιά δέν την παρατόσε. Σκεφτόταν ότι πρέπει να ιδρώση και να μη δώση τὸ κακό παράδειγμα στις άλλες, μιά και ή μεγάλη ήταν έξω απ' τὸ λογαριασμό. Η τρίτη είχε ὄρεξι για δουλειά κ' ήταν φιλότιμη. Μά κ' άτυχη ὅσο δέν λέγεται γιατί ή άσχημιά της την έκανε σά ζωο, τόσο φριχτὸ πρόσωπο είχε. Κοντα σ' αυτό ήταν θαρυσκιωτη και πολὺ γκρινιάρια. "Όταν την έβλεπες, συλλογιζόσουν χωρίς να θέλης, θάνατο, κακό και φουρτούνες. Η άλλες τρεις ήσαν πολὺ συμπαθητικές, χαριτωμένες, σωστὲς νεράιδες, οὐτε τεμπέλες ήσαν και οὐτε γκρινιάρες σαν την τρίτη. Η χάρες τους είχαν μαθευτή σ' ὅλη την πολιτεία κ' ὁ καθένας ήθελε τὴ συντροφιά τους. "Όποιος είχε να κάμη μ' αυτές, έμενε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ δουλειά τους και μ' ένα λόγο αυτές φέρνανε τὸ καλό και τὴ χαρά.

Σ' ένα γλέντι ἀπάνω, έπειτα ἀπὸ μύριες άσωτίες που την λυώσανε ή μεγάλη πέθανε. Την λέγαν Κυριακούλα. Οί φίλοι της λυπήθηκαν για τὸ χαμό της: τὸς έφυγε ένας γλεντζές που τὸς διασκεδάζε περίφημα. Παρηγορήθηκαν ὅμως και σκέφτηκαν ότι ή Κυριακή δέν ήμπορούσε να ήταν παντοτεινή. Σαν κακή που ήταν έγινε φάντασμα. Κι' ἀκόμη μέχρι σήμερα δέν λείπει να πειράξη τ' ἀδελφια της και ὅλο τὸν κόσμο.

Πηγαίνει σ' ὄλη την πλάσι, θρίσκει περίστασι που οί άνθρωποι είνε κουρασμένοι, τὸς ἀποτραβάει με τὰ καμώματά της και κεινη την ήμερα κανεις δέν εργάζεται. "Ετσι ὅλοι τρελλαινόμεστε κάθε έφτά ήμέρες με τὸ φάντασμα της και μόνο. "Ας έλθουμε σ' ἀδελφια της. "Ηρθε κ' αὐτὼν ή σειρά να πεθάνουν, ὅπως ὅλοι μας. Πέθανε ή Δεύτερη. Κανεις δέν εἶπε κακό λόγο γι' αυτήν και ὅλοι θυμότανε με σεβασμὸ τ' ὄνομά της. Τὸ ἐνάντιο έγινε με την Τρίτη, που ὁ καθ' ένας ἀκόμη τρέφει σ' ἀκουσμά της. Η γκρινιάρια της δέν θρήκε ταίρι ὡς τώρα. Με τὸ καλό μᾶς ἄψαν χρόνους και ή άλλες τρεις

ή Τετάρτη, ή Πέμπτη και ή ἔχτη που την λέγανε Παρασκευούλα. Τ' ἀγόρι έπειτα ἀπὸ τόσο θανατικό και συμφορές, δέν άντεξε και μη έχοντας ἄλλο σκοπὸ στη ζωη του, τελείωσε ὅλες του τις δουλειές, ἀποχαιρέτισε ὅλους, προσευχήθηκε πάνω στους τάφους τῶν ἀδελφιῶν του και τὰ ἀκολούθησε. Μοναχὸ του στις τελευταίες του ὡρες, χωρίς να τοῦ κλείση κανεις τὰ μάτια και ἀσαβάνωτο. Κακόμοιρο ἄΣΑΒΒΑνωΤΟ!...

ΤΟΥ ΚΟΣΤΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ!...

"Ο Μεσαίων δέν παύει να μᾶς παραξενεύη με τὰ ἀπρόοπτά του. Εἶνε τόσο πολλά, τὰ ἀλλόκοτά αυτά ἀπρόοπτα, ὡστε ὅσο μελετοῦμε τὴ μεσαιωνική Εὐρώπη, τόσο ἀνακαλύπτουμε κ' ἄλλα...

Παρουδείγματος χάριν, ἀνοίξετε τὸν τόμο 47 τῶν «Βασιλικῶν Διαταγμάτων» τῆς Γαλλίας, κατὰ τὸ ἔτος 1557. Στη σελίδα 43 θὰ διαβάσετε τὸ ἑξῆς:

«Εγώ, Φραγκίσκος Α', ἐλέω Θεοῦ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας κλπ. κλπ., διατάσσω τὰ ἑξῆς: Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον ὅλοι οί κάτοικοι τοῦ Παρισιοῦ, ὅσοι διατηροῦν μακρὰ γενεα, πρέπει να τὰ ξυρίσουν ἐντελῶς. Οί παραβάται τῆς παρούσης, καθώς και ὅσοι θὰ διατηροῦν σὸ μέλλον γενεα, θὰ τιμωροῦνται με ἀποκεφαλισμό!...

"Εχετε καμμιά ἀντίρρηση, ἀγαπητοί μικροί ἀναγνώστα!

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

Μιά μέρα δυὸ πεζοπόροι συνάντησαν σὸ δρόμο τους τὸν τάφο ἑνὸς διασήμου φιλαργύρου, που είχε ἐπάνω την ἀκόλουθη ἐπιγραφή:

«Ἐνθάδε περικλείεται ή ψυχὴ μου»

"Ο ένας απ' αὐτοὺς, μόλις ἐδιάβασε την ἐπιγραφή, ἔβαλε τὰ γέλια κ' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, ἀφήνοντας πίσω τὸ σύντροφό του. Μόλις ὅμως αὐτὸς ἀπομακρύνθηκε, ὁ ἄλλος, που ήταν πὸ ἐξυπνος, σήκωσε την πέτρα τοῦ τάφου και θρήκε ἀπο κάτω ἕναν ὀλόκληρο θησαυρὸ με την ἑξῆς σημείωσι:

«Ἀφῆνω κληρονόμο μου ἐκείνον που θὰ καταλάβη ότι ψυχὴ τῶν φιλαργύρων εἶνε τὰ χρήματα».

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

"Απ' ὅλους τὸς ἐνοχλητικούς, οί ὀλιγώτερον ἐνοχλητικοί εἶνε ὅσοι σιωποῦν. Τὸ λ σ τ ὀ ἰ

Στην καρδιά τῶν φιλοδόξων ὁ ἔρωσ καταλαμβάνει μικρὴ θέσι.

Φερρὸ

"Η δικαιοσύνη εἶνε καθῆκον, ή καλωσύνη ἀρετή. Μ π ω ρ ν α ἰ

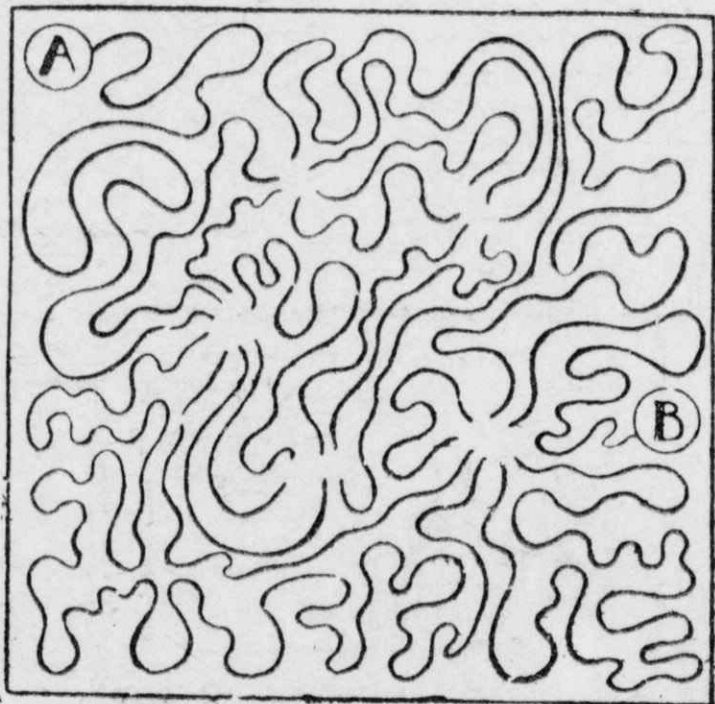
Δέν ξέρει κανεις να ζῆ ὅταν δέν ξέρη ν' αγαπᾶ. Σ ἄ ν δ η

ΠΙΚ - ΝΙΚ

Στὸ Λονδίνο ἕνας δημοσιογράφος ξετρύπωσε ἕναν παράξενο ἄλλὰ εὐκατάστατο τζέντλεμαν, ὁ ὁποῖος ἐπὶ δώδεκα συνεχῆ χρόνια δέν είχε κοιμηθῆ οὐτε σὲ κρεβάτι, οὐτε και κάτω ἀπὸ στέγην ἀκόμη.

"Ο περίεργος αὐτὸς Λονδρέζος, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Σίγκλαϊρ Οὔτσον και εἶνε χρηματιστής, ὅλο αὐτὸν τὸν καιρὸ κοιμόταν σὸ ὑπαιθρο. "Ο δυστυχῆς εἶνε ψυχοπαθῆς και νομίζει ότι ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμή μπορεῖ να γκρεμιστῆ τὸ σπίτι του ἀπὸ σεισμὸ και να τὸν καταπλακώση ὅταν θὰ κοιμάται.

Ο ΜΙΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΑΔΝΗΣ

Για να λύσετε τὸ παιχνίδι μας, πρέπει να ξεκινήσετε ἀπὸ τὸ Α και να φθάσετε σὸ Β, ἐνώνοντας ὅλες αυτές τις κομμένες γραμμὲς με τέτοια τέχνη, ὡστε να μη διασταυρωθοῦν πουθενά μεταξύ τους. Την τελευταία αὐτὴ λεπτομέρεια πρέπει να την προσέξετε, γιατί σ' αὐτὴν βασίζετε ὅλο τὸ παιχνίδι.